

Beste scenarioschrijver,

Een paar woorden uit uw voorstelling, houden mij nog steeds bezig. Niet zonder hem gezien te hebben natuurlijk. Het viel me op dat geluidstechnisch de klank goed klonk. Met name in de akoestiek heb ik geen voorgalm kunnen ontdekken. De stoelen zaten erg prettig, al heb ik ze niet allemaal uitgeprobeerd.

Ik kon het gesprek goed volgen, er was nauwelijks sprake van dialect en niemand praatte voor zijn beurt, voor zover ik van het script op de hoogte was natuurlijk. De opbouw vond ik consistent en ik begreep de setting. Leuk, zo'n ronde tafel op een langwerpige podium, met precies genoeg stoelen.

Eén zin uit de woordenwaterval is me nadrukkelijk bijgebleven, namelijk : Weet je wel zeker dat je moest vergeten? Dit heeft me aan het denken gezet en ik heb het direct op mezelf toegepast. Ik wist namelijk niet zeker wiens interpretatie dit was. Als je zeker weet dat je moet vergeten, kun je niet vergeten want je moet er immers aan denken wát je moet vergeten. Nota bene kun je ook niets vergeten als je níet weet wat je moet vergeten. Je zou je dan evenmin herinneren wát je moest vergeten, als dát je moest vergeten, tenminste als je eraan denkt te moeten vergeten. Laat staan dat als je het wél zou weten, maar doodleuk zou blijven ontkennen.

(Hier gaat het verder).

Ook het klappen in de tussenliggende ruimte (voor zover present) trok mijn aandacht. Aangezien ik me meestal bewust zo min mogelijk laat meeslepen door lineairiteit, beleefde ik de voorstelling simultaan, als één groot moment, heen en weer schuivend in de tijd. Naar achteren om dan ergens anders te kunnen blijven steken. Daarbij vroeg ik me nadrukkelijk af wat de functie van die twee vrouwen aan de achterste tafel was.

En dan nu het motief waarom ik u schrijf, want ik begrijp dat niemand zit te wachten op de zoveelste onwillekeurige feedback-brief. Let op: Sinds ik de voorstelling heb gezien houdt één ding me tergend obsessief bezig; één briljant moment waarin ik het virus zag overlopen naar de overkant. Eén moment dat als een glinsterende AHA-Erlebnis voor mij de hele voorstelling droeg, het kruispunt van de gekte, de valstrik in het doolhof van de mind, waarin de tijd zich als een servet dubbelvouwde en ieder ervan liet eten. Die éne regel tekst, waarvan ik niet meer weet waar hij zich bevond, maar ik vermoed vast niet in het midden. Het was het moment waarop een zeer dubbelzijdige opmerking geplaatst werd, die opzettelijk aan twee kanten plakte en resulteerde in een onherroepelijke misidentificatie voor de ontvanger.

Dit was het moment waarop de besmetting plaatsvond alsof er met zware griep in het gezicht geniest werd. Dit is briljant, dacht ik nog. Had ik dat maar achterwege gelaten, want in hetzelfde ogenblik werd bliksemsnel hetzelfde fenomeen teruggeflitst. Ondanks mijn tijdloze voornemens viel ik ten prooi aan lineaire verwerkingstijd; twee regels tekst moesten ineens vier keer verwerkt worden en dat, terwijl ik mijn eigen gedachtenregel nog aan het afdenken was. Ik liep vast in een empathische hordeloop, me vliegensvlug verplaatsend van de ene naar de andere acteur. Was echter niet snel genoeg, bleef even haken, en onvermijdelijke kortsluiting was het gevolg. System overload; wie had wat gezegd?

Hoewel ik instinctief begreep, hoe betekenisvol het betreffende moment geweest was, was het me ontglipt en voorgoed verdwenen. Ik kon het niet meer herhalen, want die koets ratelde verder en mijn hardware is nu eenmaal geen 5-sporen recorder. Graag had ik het stuk even op mute gezet. De intentie kraakte van helderheid, maar wat was er gezegd? Of betekende dit, dat het om het even is wat er gezegd wordt, om begrepen te kunnen worden?

Al associërend kwam ik ook niet verder: Vergeten, controle, mindfuck, angst, woede, dood, aarde, kosmos, e-mail... En toen dat heldere moment, natuurlijk! Het betrof een theaterstuk, dus de woorden waren alles behalve kwijt! Ze konden zo twee, nul, één, opgezocht of herinnerd worden. Wat een geluksvogel ik was!! Bij deze.. Let wel: Ik vraag dus niet meteen om het volledige script, slechts naar de lettercombinatie van het sleutelmoment. Dat zou fantastisch zijn. Helemaal als we van elkaar weten waar we het over hebben. Bovendien een aardig experiment: Waar blijft de context, indien losgetrokken woorden geïsoleerd worden?

Natuurlijk begrijp ik dat voor iets iets anders hoort, hetzelfde, of erna, daarom heb ik een lijst met vragen gemaakt die ik niet ga stellen, maar die evengoed rechtstreeks uit het universum komt:

- 1 Welk open boek is zelfs gesloten transparant?
- 2 Wanneer zijn alle kwartjes gevallen?
- 3 Verdwijnen woorden in de kosmos, of komen ze terug als een boemerang?
- 4 Wie heeft er welk antwoord?
- 5 Weerspiegelt de kunst vooral het mysterie van het leven zelf?
- 4 Wie staat waar?
- 3 Als je andermans woorden uit de mond neemt, kun je ze dan ook weer terugstoppen?
- 4 Als een dialoog van meerdere kanten komt, waar is dan de hoofdingang?
- 5 Als de acteurs hun tekst kwijt zijn, wat moet het publiek dan zeggen?
- 6 Als een voorstelling een eigen leven leidt, waar gaat hij dan na afloop naartoe?
- 7 Hoe vervreemdend is het vanzelfsprekende, als een paradox ineens tegen zichzelf begint te spreken?
- 8 Als woorden samen geschreven worden, wegen ze dan tegen elkaar op, of schrijft het stuk zichzelf door iedereen heen?
- 7 Waar haalt u uw letters vandaan?
- 8 Als de creatieve bron openbaar is, wie heeft er dan de sleutel?
- 9 Als ideeën getapt worden, welke waarheid wordt er dan gereflecteerd?
- 10 Als de toekomst in het verleden ligt, ligt het verleden dan ook in de toekomst?
- 11 Als inspiratie magisch kan zijn, hoe dubbel is dan de realiteit?
- 12 Wie weet?
- 13 Hoe vrij is de wil, volgens de universele wetten?
- 12 Als vrijheid het hoogste goed is, is dat dan zonder tekst?
- 11 Als je jezelf tegenspreekt, wie heeft er dan gelijk?
- 10 Hoeveel kracht vraagt volledige vrijheid, als alle angst overwonnen is?
- 00 Is de oplossing onzijdig?
- 10 Hoe kun je karakters het beste wegstrepen?
- 9 Als vorm en inhoud elkaar tegenspreken, wat hou je dan over?
- 8 Hoeveel lading kan een woord hebben, voordat het bezwijkt?
- 9 Als je jezelf tegenspreekt, gaat de vorm er dan in mee?
- 8 Denk eraan dat je vergeet; memento obliviscatur!

- 7 Hoe groot kan een contrast zijn, voordat het uit elkaar klapt?
- 6 Kan een half woord beter uit elkaar gehaald worden?
- 5 Komt een voorstelling achteraf ook op zijn wieltjes terecht?
- 4 Liep de tijdlijn op de verticale as gewoon, of onderbroken door?
- 3 Wat is de overeenkomst tussen fictief vergeten en in het echt?
- 2 Is de voorstelling vaker begonnen dan dat hij afgelopen was?
- 1 Zag ik dat nou goed dat er microfoons gebruikt werden?
- 2 Overstijgt de magie het vanzelfsprekende ook binnenshuis?
- 3 Blijft een woord intact als het gerecycled wordt, of wordt dat dan een déjà vu?
- 4 Was dat de aanlegsteiger voor vergeten geesten?
- 3 Is een vierkant net zo dualistisch?
- 2 Hoe snel groeit een afstand gemiddeld?
- 1 Is een woord eindeloos beschikbaar voor hergebruik?
- 2 Hoe groot kan een tegenstelling zijn?
- 3 Als je de waarheid kunt omkopen, is hij dan evenveel waard?
- 2 Als een parodie serieus bedoeld is, is de realiteit dan geestiger?
- 1 Als dit de startkabels zijn, waar is dan het stopcontact?

Lege ruimte

Met vriendelijke groet en bij voorbaat dank,

Een bezoeker